

[P. N. Petersen (Røje).]

følge deraf også viger tilbage for at gå ind i en uddannelse med et sådant formål for øje, har adgang til at aftjene deres værnepligt ved civilt arbejde.

Jeg er ganske på det rene med, at når en mængde unge mennesker samles i lejrene, kan det ske, at kræfterne svulmer i dem, selvom det ikke er i krigerisk retning, og at det derfor kan være nødvendigt med visse disciplinære foranstaltninger. Jeg er heller ikke blind for, at der er nogen rimelighed i, at den tjeneste, som de nu går ind til, bliver af noget større varighed end tjenestetiden i de militære korps. Men der skal være rimelighed i alting, og det forekommer mig ikke at være rimeligt, når man — jeg tror, det var det ærede medlem hr. Malchau, der nævnte det — i de militære korps har en tjenestetid på 18 måneder, så vil fastsætte en tjenestetid på 24 måneder for dem, som går ind i det civile arbejde. Der står i lovforslaget, at varigheden for dette kan forlænges med et tidsrum mindst svarende til den længste forøgelse af tjenestetiden for almindelige værnepligtige. Det vil med andre ord sige, at der slet ikke er fastsat noget tidsrum. Vi kan vente os, at den til enhver tid siddende minister bestemmer, hvor lang tjenestetiden skal være.

Under disse omstændigheder må jeg i hvert fald for mit vedkommende modsætte mig gennemførelsen af denne lovgivning, fordi de pågældende i virkeligheden slet ikke ved, hvad de går ind til. Dette standpunkt er også mit partis.

Chr. Nielsen: Jeg har været modstander af forlængelsen af den militære tjenestetid, som jeg aldrig har fundet, at man har begrundet sagligt, og som absolut ikke tjener til at gøre uddannelsen bedre, hvad man vil give det udseende af.

Når jeg er gået imod forlængelsen af den militære tjenestetid, må jeg også gå imod det forelagte forslag om en længere indkaldelsestid for de såkaldte militærnægtere.

Jeg vil gerne gøre en bemærkning i anledning af den omtale, som den store stigning i militærnægternes antal gennem de senere år i dag har været genstand for. Jeg tror ikke, det er rigtigt, når man siger, at antallet er steget, fordi de pågældende indtil nu er sluppet nemmere om ved at være militærnægtere end ved at deltage i det militære apparat. Jeg tror afgjort, at dansk ungdom ser tilstrækkelig sundt på tingene til, at et større og større antal

unge får større og større lede ved selve krigerhåndværket, og dette medfører ganske afgjort, at militærnægternes antal må stige.

Når man har gravet spørgsmålet frem om tidligere værnepligtiges overgang fra militæret til det civile arbejde for at undgå omskoling, tror jeg, at det vil være rigtigt herfra at sige, at den egentlige grund til, at dette sker i stadig større målestok, er, hvad der kan siges med et eneste ord: Peitersen. Det er Peitersens ånd i hæren, i militæret, der har hovedansvaret for, at så mange efter den første militærtjeneste ønsker at blive fri for at komme under denne kommandotone mere.

Jeg må altså vende mig mod lovforslaget og anbefale at stemme imod det.

Steffensen: Det lovforslag, vi behandler her, er fremsat, fordi tjenestetiden indenfor militæret er blevet forlænget. Det blev nævnt af en æret ordfører, at der er stigning i militærnægternes antal. Når man sammenholder dette med behandlingen af lovforslaget om hjemmевærnet, hvorunder der blev fremsat anerkendelse af, at der var så stor tilslutning til det frivillige hjemmевærn, er det nærliggende at drage den slutning, at det er frivilligheden, som folk foretrækker fremfor den tvungne værnepligt.

Jeg erkender, at et indre og et ydre retsværn er en statsopgave, men samtidig må vi anerkende den personlige frihed, herunder adgangen til frihed for at være soldat. Der kan være flere grunde til, at en mand ikke ønsker at være soldat. Der kan være ideelle grunde, der kan være religiøse grunde, og det må vi respektere. Når mit parti har modsat sig — hvad jeg også har — en forlængelse af den militære tjenestetid, må vi også modsætte os forlængelsen af tiden for civilt arbejde, hvad det foreliggende lovforslag går ud på.

Jeg ser af forhandlingerne i det andet høje ting, at den højtærede indenrigs- og boligminister har fundet det rimeligt, at de, der nægter at være soldater, af udskrivningscheferne bliver udsat for en slags krydsforhør. Jeg finder, at en sådan fremgangsmåde faktisk ikke hører hjemme i et demokratisk samfund. Der er andre steder, hvorfra vi kender det. I Hitlers Tyskland anvendtes krydsforhør og åndelig tortur for at opnå et bestemt resultat, men noget sådant mener jeg hører absolut ikke hjemme her i landet. Har de unge mennesker taget standpunkt, enten det nu er af samvittighedsgrunde eller af andre grunde, må vi også regne med, at de står fast på dette,